

Časopis krajanské skupiny v New Yorku

12/98

ZVOŇ

Milí přátelé, chtěl bych vám popřát plodné prožití zbytku adventní doby, doby naděje a očekávání. Adventní doba má připravit naše srdce na překvapení, abychom nebyli zaskočeni Božím příchodem, jako byli zaskočeni Herodes a ostatní mocní. Proto se v ní více věnujeme naslouchání Bohu, abychom měli bdělé a pozorné srdce, citlivé pro Boha a jeho přítomnost ve slabosti dítěte. Také vám přeji šťastné prožití doby vánoční, kdy všemohoucí Bůh z lásky daroval svého Syna, jenž se stal zranitelným a slabým, jako malé dítě. Bůh si zřejmě oblíbil zranitelnost a slabost, aby se právě v ní zjevil. Pastýři a mudrci od Východu jej poznali, zatímco jiní jej odmítli a nepřijali. Nepřijali Boha, který se stal zranitelným a slabým. Snad jsou letošní vánoce pro nás výzvou hledat Boha ve své vlastní zranitelnosti a slabosti, protože se zdá, že právě tam on přebývá, i když právě tam jej snad nejméně hledáme. Do nového roku 1999 vám přeji plnost Boží milosti.

P. Jindřich Kotvrda

Jak jen toužím, abys prožil advent.

Jak jen toužím u tebe bydlet,
žít důvěrně s tebou
a sdílet všechna tvá břemena.
Vždyť ti jdu vstříc
ve všech tvých přáních.
A přece jsem ti ještě nikdy
nesměl žádné splnit.
Já, tvůj Bůh.

Jak jen toužím, abys prožil advent.
Jak jen toužím znovu se zrodit
ve tvém městě, tvé ulici,
ve tvém domě a ve tvém srdci.
Vždyť ti jdu vstříc od věčnosti k věčnosti.
Ale hledám jen tebe.
Já, tvůj Bůh.

ADVENTNÍ PÍSNĚ

Obsah adventní doby výstižně vyjadřují staré české adventní písně - "roráty", sestavené podle biblických textů, převážně prorockých. (Roráty - název pochází z neznámější latinské adventní písně pocházející z 16. stol z Francie: "Rorate coeli de super..." - "Rosu nám dejte nebesa, dejte nám spasitele..."). Připomínají očekávání spásy, vyvedení ze zajetí a uvedení do Boží blízkosti. Přinášejí ujištění o Boží věrnosti v příslibu spásy.

Tyto staré písně nás spojují s vírou našich předků. Byla to víra hluboká, poučená Božím slovem. Nápěvy i slova písní překleňují celé generace. Dávají nám zakusit společenství církve, které je rozprostřeno přes celá století.

ADVENT V NÁS

V biblické knize Zjevení svatého Jana říká Ježíš: "Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst - já u něho a on u mě" (Zj 3,20). Tyto dveře našeho srdce mají jen jednu kliku - zevnitř. Kristus je ani nevylomí, ani nevypáčí. Zevnitř je můžeme otevřít jen my...

Prožít plodně adventní dobu znamená nově se setkávat s Pánem, který nabízí naplněný život a cestu dál. Přijmout výzvu adventu znamená vycházet mu v ústrety, obracet se k němu, pozvedat k němu své oči, smířit se s ním a s těmi, kdo jsou kolem nás a odhazovat všemožnou zbytečnou přítěž, která nám znemožňuje jít po jeho cestách... (www.vira.cz)

Laik „farářem“?

Vracím se z hodiny náboženství na Základní katolické škole a v duchu si probírám, co mám ještě dnes před sebou: dvě přípravy na křest a večer práci na diecézním časopisu. Aspoň chvíli věnovat dětem, podívat se na zprávy v televizi a vyřídit čtyři pět telefonátů.

Někdy si v tom pravidelném koloběhu vzpomenu na chvíli, kdy jsme se pro tento život s mojí ženou rozhodli. Tenkrát před pěti lety jsme dostali nabídku pracovat a žít na katolické faře.

V severních Čechách, kde žijeme, je katastrofálně málo kněží. Na víc než čtyři stovky farností v celé litoměřické diecézi je jich jen okolo stovky. Každý kněz jich má tedy na starosti několik a většina z nich je už v důchodovém věku. Nelehká situace, zvláště když je potřeba vyučovat náboženství, vést účetnictví, udržovat zchátralé kostely, zdevastované po čtyřiceti letech komunistické vlády, navštěvovat nemocné a mnoho a mnoho dalšího. Proto se otec biskup Koukl rozhodl přijmout laiky jako „pastorační asistenty“, aby pomohli kněžím v jejich povinnostech.

Po nastěhování na faru v Jablonci nad Nisou se nahrula spousta povinností. Náš kněz je už sice starší pán, ale nikdo mu neřekne jinak než jeho léty zažitou přezdívkou „Padre“. Tak tedy Padre mě ihned zapojil do pastorační práce. Spolu se svým kolegou jsme si rozdělili farnosti, ve kterých kdo bude učit náboženství, ministrovat a podobně. Já jsem „dostal“ dvě jižní, Michal, můj kolega, dvě severní. Společně jsme pak dostali na starost vyučování náboženství a vedení společenství mládeže v Jablonci.

V celé litoměřické diecézi, která má více než 1,2 milionu obyvatel, navštěvuje pravidelně nedělní bohoslužby zhruba 12 - 15 tisíc věřících. Mnoho farností je zcela „mrtvých“ - do kostela už tam nechodí vůbec nikdo. Jen na některých školách se vyučuje náboženství, spíše ve větších městech. V padesátitisícovém Jablonci chodí v neděli na mši průměrně 250 lidí, většinou důchodového věku. Jablonecký děkan má ve správě ještě dalších asi 7 okolních vesnic, pod jeho duchovní správu spadá zhruba 70.000 lidí. Kaplana nemá.

Mou první „štaci“ byla základní škola v nedalekém Rychnově. Náboženství se tam neučilo asi 30 let. Od ředitelky školy jsem dostal povolení oslovit žáky v každé třídě krátkou nabídkou vyučování náboženství. Nikdy jsem nic takového nedělal, ale s velkou vírou (a také velkou trémou) jsem klepal na dveře první třídy. Vyprávěl jsem dětem o tom, že někteří lidé věří v Boha, čtou knihu, ve které je o něm napsáno, Bibli, a že pokud chtějí, budu k nim do školy pravidelně jezdit a mohou se o tom všem dozvědět víc. Za jedno dopoledne jsem takhle prošel všechny třídy, rozdál dětem přihlášky a čekal, jak to všechno dopadne. Koncem týdne mi volala ředitelka, že se přihlásilo asi 15 dětí. Po tolika letech, kdy v onom městečku nechodilo na náboženství ani jediné dítě, to byla obrovská radost.

Většinu území litoměřické diecéze tvoří takzvané Sudety - kraj, ve kterém před 2. světovou válkou žilo převážně obyvatelstvo německé národnosti. Tito lidé museli po válce odejít a na jejich místo přišli lidé z různých koutů tehdejšího Československa. Přišli do míst, kde neměli kořeny, tradice, historii. Dodnes cítíte, že Jablonec byl německý, zatímco dvacet kilometrů vzdálený Turnov už český. Lidé jsou jiní i padesát let po „odsunu“. Asi nejvíc je to znát právě v kostelích. Zatímco padesátitisícový Jablonec má v neděli zmíněných 250 lidí na mši, poloviční Turnov už dvakrát tolik.

První společenství mládeže. Přišlo asi sedm mladých ve věku kolem patnácti let. Zvědavě koukají, co ti dva „noví“ na faře připravili. Vzájemné představení a pak rovnou na věc - jak je to s mojí vírou, jak jí žiji v prostředí, které se jí vysmívá? Dokážu se k ní přiznat ve třídě? Jak jsem našel víru? Vidíme, že jen dva z příchozích jsou z křesťanských rodin. Ostatní hledají sami, často proti vůli rodičů, kteří mají strach, „aby jim na té faře nezblbli hlavu“. Každý z nich si však musí umět svoji víru obhájit sám před sebou i před svým okolím. Rozhodli jsme se „jít na hlubinu“, modlit se společně a snažit se navzájem povzbudit na své cestě k Bohu. V přípravě témat na setkání jsme se všichni střídali, takže každý převzal svůj kus zodpovědnosti za společenství. Tato cesta se ukázala jako správná, protože o půl roku později se nás scházelo už čtyřicet. Všichni bez výjimky byli z nevěřících rodin (pravda, někteří měli věřící babičky...). Většina z nich se po nějaké době začala připravovat ke křtu. To byla další z radostných povinností, které jsme od Padreho převzali. Vést mladé lidi k Bohu, učit je základům víry, hovořit s nimi o duchovním životě, to je opravdová radost a velké povzbuzení. *(Luboš Růta)*

Pán Bůh našťestí není člověk

Na začátku křesťanství nestojí příchod Pána Ježíše, ale touha po jeho příchodu, touha lidstva. Proto také liturgický rok nezačíná Vánoce, ale Adventem, dobou těšení, nedočkavosti, tajemné nenaplněné radosti. Bohužel to často neodpovídá našemu adventnímu naladění - komu by přinášelo tajemnou nenaplněnou radost shánění jídla a dárků v přeplněných obchodech, generální úklid a kuchání kaprů? A tak mnohem častěji než výraz touhy slyšíme i od křesťanů povzdech: "už aby ty vánoce byly za námi", případně horší verzi: "já ty vánoce upřímně nesnáším". Musíme v sobě pracně hledat zbytky dítěte, abychom zahlédli kouzlo a poezii Vánoc, nebo křesťana, abychom uviděli jejich podstatu. Snad je to i v jistém smyslu totéž...

Podobně asi vypadal velký Advent lidstva - kdo byl dítětem, prožíval dobu nedočkavosti, i když nevěděl přesně, na co čeká. Pak byli ti, kteří věděli, o co půjde - někteří žili touhou a jiní kucháním kaprů a velkým úklidem. A najednou se naplnil čas a bylo to tady! Kdyby byl Pán Bůh člověk, už dávno před Ježíšovým narozením by visely přinejmenším po celém Betlémě, Nazaretě a Jeruzalémě plakáty, proroci by prorokovali o Ježíšově narození do všech detailů, aby nemohlo být pochyb o jeho pravosti. Andělé by hlásali nahlas a po celé zemi, nejen Marii, Josefovi a pastýřům. Prostě nikdo by nemohl zůstat na pochybách, každý by byl postaven před jednoznačné rozhodování: přijmout nebo odmítnout Spasitele. Přijetí by znamenalo spásu, odmítnutí zavržení.

Ale Pán Bůh našťestí není člověk. Jeho nekonečná sláva je tak skutečná, že vůbec není závislá na lidském poznání a uznání. Místo bombastického sebezjevení tedy nastupuje jemná božská pedagogika, která naplňuje Boží přítomností každou lidskou duši zvlášť podle toho, jak je na jeho příchod připravena. Bůh přichází jen tam, kde je očekáván, cestami, kterými může být poznán, v té míře, jak velká je propast duše toužící po naplnění.

Panna Maria byla celá jednou velkou touhou - byla tak v Božím plánu předvěděna, stvořena, a také naplněna. Byla naplněna Kristem ve všech dimenzích své bytosti, včetně tělesné. Simeon a Anna - spravedliví, kteří žili celý život jen touhou po mesiáši - nepotřebovali žádné vnější znamení ani zázrak. Stačil jim živý kontakt s Bohem, aby okamžitě poznali, že to obyčejné dítě, jakých do chrámu přinášeli rodiče stovky, je On.

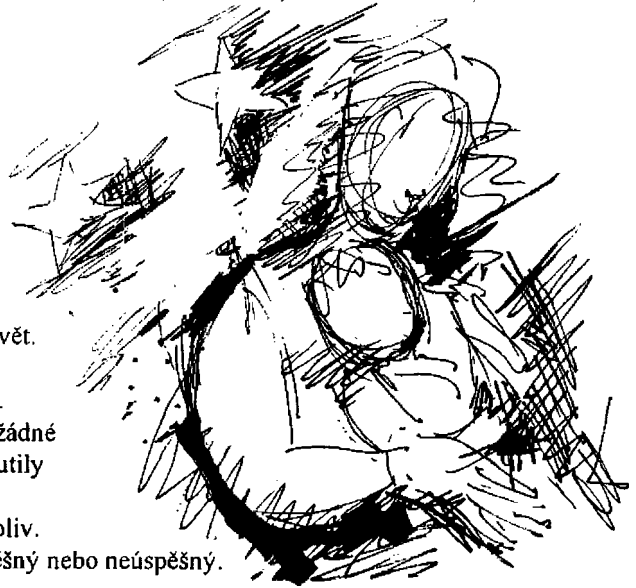
Mudrci z Východu - co hledali na noční obloze? Ne vědu, ale především pravdu, naplnění - a Pravda našla je. Bůh se nepohoršuje nad hvězdopraveckým uměním, ale používá ho jako přirozené rozumové cesty k sobě. Všimněme si, že hvězda nedovedla mudrce až k Dítěti, ale ke svědectví Písem, ke Zjevení. Objevila se zase až tehdy, když se nechali poučit nadpřirozeným poznáním.

Pak jsou tu znalci Zákona, znalci předpisů a dobrého chování, kteří se ve svém adventu zabývají především jídlem a úklidem. K těm Bůh nepromlouvá ústy anděla ani vnuknutím Ducha, ale posílá k nim pohany s otázkou po Spasiteli. A jejich reakce? Dobře chápou, na koho se pohané ptají, podají přesnou informaci, ale nenechají se dotknout, naplnit radostí: "Nezlobte se, na to nemáme čas, to víte, té práce před Vánoce." Bůh se nevnučuje, protože v jejich srdci není prázdné místo, které by na něj čekalo. I kdyby Kristovo narození hlásali andělé se střechy jeruzalémského chrámu, jejich postoj by se nezměnil, a hřích by se zvětšil.

U pastýřů je to něco jiného. Tam je andělské poselství, řečené "pěkně polopatě," jedinou možností, jak jim zvěstovat naplnění jejich prosté a velké touhy: "V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích."

A pak je tu ještě Herodes...

Zkrátka, jaký byl náš Advent, takové budou i naše Vánoce. *(Amen 1/97)*

Vánoce znamenají setkání s láskou.

S láskou Boží, která v dítěti Ježíši přišla na svět.

S láskou, která je nabízena celému lidstvu,
která se ale ani jedinému člověku nevnučuje.

S láskou, která otevírá dveře víry, ale nemá žádné
donucovací prostředky, které by zlé lidi donutily
jednat dobře.

A Ježíš se narodil také pro tebe - ať jsi kdokoliv.

Starý či mladý, šťastný nebo nešťastný, úspěšný nebo neúspěšný.

Narodil se pro tebe a k tobě chce také přijít.

Chce přijít, aby ti ukázal naději, která nezávisí na tvých schopnostech, výhrách či prohrách.

Chce přijít, aby ti otevřel cestu k bohatství, které není závislé na tvých úspěších, ani na míře
inflace.

Chce přijít, aby ti ukázal že ti může být odpuštěno a že i ty můžeš dojít naplněného života. *(vira.cz)*

Vánoční mše v koncentračním táboře

Před vánočními jsem pracovala v koncentračním táboře v kanceláři. Rozhodla jsem se jít na Štědrý večer do kostela na večerní mši sv. Věděla jsem, že to nebude bez rizika. V okolí kostela byli udavači a prozrazovali ty, jenž se odvážili jít na mši sv., kterou tajně sloužili zajištění kněží.

My, kteří jsme pracovali v kanceláři, mohli jsme se přes den volně pohybovat. A tak v podvečer, kryta stínem jedlí, vkradla jsem se do kostela. Nikdy na ty chvíle nezapomenu. Kostel byl vyrabovaný. Jen na stěně zůstal veliký dřevěný kříž. Nebylo tam mnoho lidí. U oltáře stáli tři kněží. Jejich mešní roucha byla z pytloviny. Měli na ruce růžence z chlebových kuliček. Na prsou měli dřevěné kříže. Kněz u oltáře začíná číst:

Bůh je s námi! Národy uznejte jej! Klanějte se mu! Bůh je s námi!

ZVONĚ

A všechen Boží lid v kostele mu s jásotem odpovídá:

Bůh je s námi!

Všichni poklekáme. Kdesi z kouta se ozývá tlumený vzlyk. Ale vysoko nad námi se vznáší vítězná pravda: Nebojte se, Bůh je s námi!

V kostele je polotma. Jen na oltáři hoří několik svící. Tiché černé postavy se modlí: Jedni potichu, jiní se žehnají. A kostelem znovu zazní:

Radujte se národy! Dítě se nám narodilo, Syn je nám dán!

Na konci mše kněz žehná lidu:

Bůh ať vám dá sílu a radost!

Plni vnitřní síly se tiše vytrácíme z kostela.

Všichni z tábora, kteří takto oslavili narození svého Spasitele, se dostali příští den do trestní cely. A já jsem už nikdy nedostala práci v kanceláři. (*Dějiny spásy-upraveno*)

Listopadový úmysl, který přišel až po odeslání minulého Zvonu:

za zemřelého manžela Franka Vasek, rodiče Okénkuvých, rodiče Anna Vasková a rodina Mičkových, Mary Klementové, za Anežku a Franka Okénkuvých, za sestru Kristinu Kadubcovou, švagra Kadubce, babičku a dědečka Okénkuvy a Mičkovy, vnuka Kevina Kislawski

Zapomenutý listopadový úmysl

za zemřelou rodinu Dolejší, Zahradníkovu a Holcovu

rodina Zahradníková

Úmysly mši sv. sloužených do uzávěrky Zvonu

16listopad za zemřelého Jiřího Smrčku
17listopad za zemřelého Jiřího Smrčku
18listopad za zemřelého Jiřího Smrčku
18listopad za Marišku a Ignáce Lukáčkovy
20listopad za zemřelého Dr Jaroslava Pecháčka
21listopad za zemřelého Jiřího Smrčku
22listopad za Oldřicha Benáčka
23listopad za zemřelého Jiřího Smrčku
25listopad za Jana Pechance
26listopad za zemřelou Jarmilu Štekrovou
28listopad za zemřelého Thomase Donohue
29listopad za zemřelého Dr Bohumíra Bunžu
30listopad za zemřelé příbuzné z obou stran
1prosinec za uzdravení Stu E.
3prosinec za zemřelého Jiřího Smrčku
6prosinec za zemřelého JuDr Dostála
7prosinec za zemřelého Jiřího Smrčku
9prosinec za uzdravení maminky

*manželé Vávrovi
manželé Nomikos
Marie Filová s rodinou
Marie Filová
Jana Pecháčková
Anežka Šantorová
Anna Benáčková
Jerome Minister
Mary Záříš
Karel Štekr
Blažena Stránská
Růžena Bunžová
manželé Neumannovi
Libuše Králová
rodina Králova
rodina Tomečková
Anna Benáčková
rodina Zahradníková*

10 prosinec za zemřelého Jiřího Smrčku *manželé Koreos*
 13 prosinec za Jána Kovačika a Jozefa Škrkoňa *Emília Kovačíková*

Nedělní a sváteční mše svaté na příští období

24 prosinec za celou rodinu z obou stran *Anna Benáčková*
 25 prosinec za rodinu Smrčkovu a Pavlicovi *Božena a Petr Smrčkovi*
 1 leden zatím volná
 3 leden za zemřelé rodiče Absolónovy a prarodiče Malinovy *Dagmar Žalmanová*

Ani bych se nedivil, kdyby tři mudrci byli překvapeni, že vidí jenom malé dítě. Malé dítě se svou matkou Marií, Josefem. Jenom velmi závislé malé dítě, krásné dítě. Anděl o tomto dítěti řekne: "To je Spasitel" Být spasen dítětem, být spasen slabými lidmi.... Normálně si myslíme, že bychom měli být spaseni armádou, samopaly, silou. A tento anděl říká něco úplně jiného: Být osvobozen dítětem. Být osvobozen maličkou osůbkou závislou na péči druhých, která nás nevede k moci, ale ke společenství, společenství srdcí - něčemu malému a křehkému, ke vzájemnému společenství, společenství s dítětem. Hráť si s dítětem, smát se s dítětem, zpívat s dítětem, držet dítě. A co toto dítě dělá? Vzbuzuje soucit, vyvolává lásku, protože to je to, co potřebujeme. Žijeme ve světě, kde je hodně moci, Herodes má židovskou moc, je zde římská moc. Žijeme ve světě, ve kterém lidé chtějí mít moc. A zde se nám předkládá dítě přinášející společenství, společenství srdcí. Víte na co se ptá dítě? Ptá se miluješ mě opravdu? Chceš být mým přítelem? Potřebuji tě. To je právě to, co budeme oslavovat: cestu k daru. Protože dítě JE darem. Závislé dítě JE darem. Závislé dítě se ptá po lásce a vzbuzuje sílu soucitu. Víte stejně dobře jako já, že síly soucitu v nás mohou být uzamknuty. Možná se bojíme milovat, snad se bojíme společenství srdcí. Možná někde v našem osobním životním příběhu, na naší cestě, která začala našim početím, tam někde jsme objevili, že společenství bylo něčím, co se má vlastnit nebo opustit. Snad v nás ve všech je touha po společenství, nebo i hrozný strach ze společenství. Mnozí z nás snad bojujeme o moc, protože se bojíme lásky. Láska a utrpení jsou velmi blízké. A my jsme všichni zranitelní. Proto láska je něco, co zároveň chceme i nechceme. Chceme dítě a zároveň je nechceme.

(Jean Vanier, Epiphany retreat, upraveno)

Kněz se jednou ráno probudí a vidí, že na trávníku před farou leží mrtvý osel. Neměl tušení, jak se tam osel dostal, ale věděl, že musí zařídít úklid. Zavolal na veterinární oddělení, zdravotní oddělení a ještě několik dalších organizací, ale nikdo mu nepomohl. V bezradnosti se kněz obrátil na starostu obce a zeptal se jej, zda by v tom něco mohl udělat. Starosta měl asi špatnou náladu. Řekl: "Proč mě s tím obtěžujete, jste kněz, je vaší povinností pohřbívat mrtvé." Kněz ztratil trpělivost a opáčil: "Ano, myslel jsem jenom, že to aspoň oznámím nejbližším příbuzným..." (DPS)

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

Karel Chrobák IL, George Staller NY, Josef a Ludmila Ruč PA, Alena Pokorná IL, Agnes Buček FL, Gustav a Slávka Ulč CA

Blahopřejeme k narozeninám:

Hermína Kubelková 21. prosinec, Marie Daňková 26. prosinec, Ludmila Sedláčková 4. leden.

O slavnosti Narození Páně (24. prosince), bude v kostele Panny Marie Karmelské sloužena krajanská mše svatá (půlnoční se zpěvem koled) ve 23.00 hodin v noci. Příští den (25. prosince) slavíme mši svatou jako v neděli, tedy v 10.30 dopoledne. Na slavnost Panny Marie Matky Boží (1. ledna), bude mše svatá v 10.30 dopoledne, jako v neděli.

Na slavnost Svaté rodiny, v neděli 27. prosince, bude sloužena mše sv. v české kapli Národní svatyně (National Shrine) ve Washingtonu DC ve 12.00 hodin. Z tohoto důvodu bude tuto neděli sloužit P. Marián Kačír obvyklou mši sv. v Astorii o hodinu později a to v 11.30.

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:30 ráno, (kromě 27. prosince) v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Jindřich Kotvrda, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email: jindra@webspan.net

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO. 54

ROSLYN NY 11576

PO BOX 387

ST. MARY'S

ZVOŇ